- 11 -

ንጉሡና መንግሥቱ

ራእይ 19-20

«ይህ ሁሉ ከፍጻሜ የሚደርሰው እንዴት ነው?» የሚለው ጥያቄ፥ የሰውን ልጅ ለዘመናት ሲያስጨንቀው የቆየ ጥያቄ ነው። የታሪክ ጠበብት የወደፊቱን ሁኔታ የሚጠቁም አሳብ እንደሚያገኙ ተስፋ በማድረግ፥ ያለፈውን ዘመን ሲያጠኑ ቆይተዋል። ፈላስፋዎች የነገሮችን ትርጉም ለመተንተን ቢጥሩም፥ ዳሩ ግን ቁልፉን ገና ከእጃቸው አላስገቡም። በመሆኑም፥ ነገር-ዓለሙ የተደበላለቀባቸው ሰዎች ወደ ኮከብ ቆጠራና ምትሐታዊ አሠራር ፊታቸውን ቢመልሱ የሚያስደንቅ አይሆንም።

የእግዚአብሔር የትንቢት ቃል «በጨለማ ስፍራ የሚበራን ብርሃን» ይመስል በልባችን ያበራልና (2ኛ ጴጥ. 1፡19)፥ በዚያ ላይ ልንደገፍ እንችላለን። በዚህ በራእይ 19-20፥ ዮሐንስ እግዚአብሔር የሰውን ታሪክ «እስከሚጠቀልል» ድረስ እና አዲሱን ሰማይና ምድር እስከሚዘረጋበት ወቅት፥ የሚፈጸሙትን አምስት ቁልፍ ክስተቶች መዝግቧል።

ሰማይ ሐሤት ያደርጋል (ራእይ 19፡1-10)

ባቢሎን በምድር ላይ በወደቀችበት ጊዜ፥ በሰማይ «በእርስዋ ላይ ደስ ይበላችሁ!» (18፡20) የሚል ትእዛዝ ተሰጥቶ ነበር። በዚህ ክፍል የምናነበው፥ ለዚሁ ትእዛዝ በመንግሥተ ሰማይ የተሰጠውን ምላሽ ነው። «ሃሌሉያ» የዕብራይስጥ ቃል ሲሆን (በግሪኩ «አሌውያ»)፥ «ጌታ ይመስገን» ማለት ነው። ይህ የሰማይ «ሃሌሉያ አዝማች» ሲሆን፥ የሚዘመረውም ለሦስት ምክንያቶች ነው። በመጀመሪያ ...

እግዚአብሔር በጠላቶቹ ላይ ፍርድ ሰጥቷል (19፡1-4) - የራእይ 17ቷ «ታላቂቱ ጋለሞታ» በመከራው አጋማሽ ላይ በ«አውሬው» እና በተባባሪ ገዢዎቹ ስለተደመሰሰች (17፡16)፥ በዚህ ስፍራ የተጠቀሰችው «ታላቂቱ ጋለሞታ» ታላቋ ባቢሎን መሆን አለባት። ራእይ 17፡2ን ከ18፡3 እና 9 ጋር ስናስተያይ፥ ተያያዢነቱ ግልጽ ይሆንልናል። ከሃዲው ሃይማኖታዊ ዘይቤና ሰይጣናዊው ኢኮኖሚያዊ - ፖለቲካዊ ዘይቤ ማለት ሁለቱም፥ ዓለምን ወደ ጥፋት በመምራት የሰውን ልጅ ይበክላሉ።

ሁለቱም የእግዚአብሔርን ሕዝብ በማሳደድና ብዙዎቹን በመግደል በደል ፈጽመዋል።

መዝሙሩ በእግዚአብሔር ባሕርያት ላይ ያተኩራል፤ ይህም እርሱን ለማክበር ትክክለኛው መንገድ ነው። እኛም ልንዘምር የሚገባው እግዚአብሔር «እውነተኛና ጻድቅ» (15:3፤ 16:7፤ 17:6) እንዲሁም በቅዱስ ፍርዶቹ የከበረ በመሆኑ እንጂ፥ በባቢሎን ኃጢአተኛነት ወይም በአወዳደቋ ታላቅነት በመደሰታችን አይደለም። ከራእይ 8:1-6 እንደተረዳነው፥ የእግዚአብሔር ዙፋንና መሠዊያ ከፍርዶቹ ጋር የተያያዙ ናቸው። ቁጥር 3 ከራእይ 14:10-11፥ ቁጥር 4 ደግሞ ከራእይ 5:6-10 ጋር መወዳደር አለበት። ሁለተኛ . . .

እግዚአብሔር በንጉሥነት እየገዛ ነው (19:5-6) - ቀጥተኛው ትርጉሙ፥ «ሁሉን የሚችል ጌታ አምላካችን መንገሥ ጀምሮአል» የሚል ነው። ይህም ማለት የሰማዩ ዙፋን ባዶ ሆኗል ወይም አይሠራም ማለት አይደለም፤ ጉዳዩ እንዲህ አይደለም። የራእይ መጽሐፍ «የዙፋኑ መጽሐፍ» ሲሆን፥ ሁሉን ቻይ እግዚአብሔር በምድር ላይ ዓላማዎቹን በመፈጸም ላይ ይገኛል። ይህ የምስጋና ድምፅ መዝሙር (97):1ን የሚያስተጋባ ማሚቶ ነው - «እግዚአብሔር ነገሠ፤ ምድር ሐሤትን ታድርግ።»

እግዚአብሔር በሰማይ ዙፋን ላይ ተቀምጦ ሲገዛ ነበር፤ አሁን ግን የሰይጣንንና የ«አውሬው»ን መንግሥት ጨምሮ፥ የምድርን ዙፋናት የሚቆጣጠርበት ጊዜ ደረሰ። በሉዓላዊነቱ፥ ክፉ ሰዎችና መላእክት ከሁሉም የከፋ ተግባራቸውን እስኪፈጽሙ ድረስ ታግሷል፤ አሁን ግን የእግዚአብሔር ፈቃድ በሰማይ እንደሆነ ሁሉ በምድርም ላይ የሚፈጸምበት ጊዜ ደረሰ። ዮሐንስ በፍጥሞ በነበረ ጊዜ ዶሚቲያን የሮም ንጉሥ ሲሆን፥ ከተሰጡት ማዕረጎች አንዱ «ጌታና አምላክ» የሚል ነበር። እንግዲህ፥ ዮሐንስ በዚህ ምዕራፍ ስድስት የመጀመሪያ ቁጥሮች ውስጥ «ሃሌሉያ» የሚለውን ቃል አራት ጊዜ መጠቀሙ፥ ለአንባቢዎቹ ምንኛ የሰመረ ትርጉም ይሰጣቸው ነበር። እንደ እውነቱ ከሆነ፥ አምልኮና ምስጋና የሚገባው ለያሄዌ አምላክ ብቻ ነው። ሦስተኛ . . .

ሙሽራዪቱ ተዘጋጅታለች (19:7-10)- በመሠረቱ፥ ሙሽራዪቱ ቤተ ክርስቲያን ነች (ኤፌ. 5:22-33፤ 2ኛ ቆሮ. 11:2)፤ በጉ

ኢየሱስ ክርስቶስ ደግሞ ሙሽራው ነው (ዮሐ. 3:29)። በሰርግ ወቅት፥ በሙሽራዱቱ ላይ ማተኮር የተለመደ ነው፤ ሆኖም በዚህ ጊዜ ግን፥ ክብሩን የሚቀበለው ሙሽራው ነው! «ደስ ይበለን፤ ሐሤትም እናድርግ፤ ክብርንም ለእርሱ እናቅርብ።»

«ሙሽራዱቱ የለበሰችው ልብስ ምን ነበር?» የሚለው ከሰርግ በኋላ የሚነሣ የተለመደ ጥያቄ ነው። የበጉ ሙሽራ «የቅዱሳንን የጽድቅ ሥራ» ትለብሳለች (ቀጥተኛ ትርጉም)። ሙሽራዱቱ በሰማይ በክርስቶስ የፍርድ ወንበር ፊት ስትቀርብ ከቶውንም ውብ አልነበረችም (እንዲያውም፥ ጳውሎስ በኤፌሶን 5:27 ላይ እንደሚለው፥ በእድፍ፥ በጉድፍና በነቀፋ የተላበሰች ነች)፤ ዳሩ ግን አሁን በክብር ታበራለች። ለይፋዊ ሥነ-ሥርዓት ራስዋን አዘጋጅታለች።

በዚያን ዘመን የአይሁድ ሰርጮች ከምዕራባውያኑ የጋብቻ ሥርዓቶች የተለዩ ነበሩ። በመጀመሪያ፥ በአብዛኛው ሙሽራውና ሙሽራዱቱ ገና ትናንሽ ልጆች ሳሉ በቤተሰብ የሚከናወን ትጭጭት ነበር። ይህም ትጭጭት መተሳሰር ስለሆነ፥ እንደ ፍች ባለ ሁኔታ ብቻ ሊፈርስ ይችል ነበር። በተጨማሪም በትጭጭት ወቅት የሚፈጸም ማንኛውም ዓይነት የወሲብ ግንኙነት እንደ ዝሙት ይቆጠር ነበር።

ይፋዊ ሥነ-ሥርዓት በሚፈጸምበት ጊዜ፥ ሙሽራው ወደ ሙሽራዱቱ ቤት በመሄድ የራሱ ያደርጋታል። በመሆኑም ለሰርጉ እራት ወደ ቤት የሚወስዳት ሲሆን፥ እንግዶችም ሁሉ ከደስተኞቹ ሙሽሮች ጋር አብረው ይደሰታሉ። ይህም በዓል ለሳምንት ያህል ጊዜ ሊከበር ይችላል።

ዛሬ ቤተ ክርስቲያን ለኢየሱስ ክርስቶስ «የታጨች» እንደመሆኗ፥ እኛም እርሱን ባናየውም እንኳን እንወደዋለን (1ኛ ጴጥ. 1:8)። አንድ ቀን፥ ወደ ምድር ይመለስና ሙሽራዱቱን ወደ ሰማይ ይወስዳታል (ዮሐ. 14:1-6፤ 1ኛ ተሰ. 4:13-18)። በክርስቶስ የፍርድ ወንበር ፊት፥ በሥራዎችዋ ሁሉ ላይ ፍርድ ይሰጥና እድፎችዋና ጉድፎችዋ ሁሉ ይወገዳሉ። ይህ እየተፈጸመ ሳለ፥ በመከራው ዘመን ፍጻሜ ላይ ቤተ ክርስቲያን ከሙሽራዋ ጋር ወደ ምድር ለመመለስ ትዘጋጃለች - ከእርሱ ጋር በክብር ለመግዛት (ሉቃ. 13:29፤ ማቴ. 8:11 ተመልከት)። አንዳንድ የመጽሐፍ ቅዱስ ተማሪዎች፥ ጠቅላላው የመንግሥት ዘመን «የጋብቻው እራት ጊዜን» ያህል እንደሚሆን ያምናሉ።

ራእይ 19፡9 በመጽሐፉ ውስጥ ከሚገኙት ሰባት ብፅዕናዎች ውስጥ አራተኛውን ይይዛል (1፡3 ተመልከት) እርግጥ፥ ሙሽራዱቱ ወደዚህ ወደ እራሷ ሰርግ አልተጋበዘችም። ይህ ግብዣ የተደረገው ለእንግዶች፥ ማለትም በብሉይ ኪዳን ዘመን ለነበሩና በመከራው ዘመን ውስጥ ላለፉ አማኞች ነው። በዘላለሙ መንግሥት፥ በእግዚአብሔር ሕዝብ መካከል ልዩነት አይኖርም። ዳሩ ግን ልዩነት የሚኖረው ቤተ ክርስቲያን ከክርስቶስ ጋር በምትገዛበትና እስራኤል ተስፋ በተገባላት መሢሐዊ በረከቶች በምትደሰትበት በመንግሥቱ ዘመን ወቅት ይሆናል።

ዮሐንስ በዚህ ሁሉ ከመደናገጡም፥ በፍርሃት ስለራደ የሚመራውን መልአክ ለማምለክ ከእግሩ ሥር ይወድቃል (በኋላም ይህንኑ ተግባር ይፈጽማል - 22፡8-9)። በመሠረቱ፥ መላእክትን ማምለክ ስህተት ሲሆን (ቈላ. 2፡18)፥ ዮሐንስም ይህንን ያውቅ ነበር። ስለዚህ በዚህ ልምምዱ ዮሐንስ በስሜት ማዕበል መዋዠቁን ከግንዛቤ ውስጥ ማስገባት አለብን። እንደ ዮሐንስ ሁሉ ይህም መልአክ የእግዚአብሔር አገልጋይ ነውና (ዕብ. 1፡14) እኛም አገልጋዮችን ማምለክ አይገባንም (የሐዋ. 10፡25-26 ተመልከት)።

ክርስቶስ ይመለሳል (ራእይ 19፡11-20፡3)

በመጀመሪያ፥ ዮሐንስ ድል-ነሺውን ይገልጽና (ራእይ 19፡11-16) በመቀጠልም ስለድሎቹ ያስነብበናል (19፡17-20፡3)። በነጭ ፈረስ ላይ የተቀመጠው ሐሰተኛው ክርስቶስ ሲሆን (6፡2)፥ ይኼኛው ግን እውነተኛው ክርስቶስ ነው። አመጣጡም በአየር ላይ ሕዝቡን ወደ ቤቱ ለመውሰድ ሳይሆን (1ኛ ተሰ. 4፡13-18)፥ ዳሩ ግን ከሕዝቡ ጋር ጠላቶቹን ለማሸነፍና መንግሥቱን ለመመሥረት ወደ ምድር መመለሱ ነው።

በኢየሱስ ስም ላይ የተደረገውን አጽንኦት ተመልከት (ራእይ 19፡11-13፥ 16)። ታማኝነትን ካጐደለው (ከእስራኤል ጋር የገባውን ቃል ኪዳን በማፍረስ) እና ሐሰተኛ ከሆነው (በማታለልና በጣዖት አምልኮ አማካኝነት በመግዛት) ከ«አውሬው» በተቃራኒ፥ እርሱ «ታማኝና እውነተኛ» ነው (3፡14 ተመልከት)። መከራ ለሚቀበሉ ቅዱሳን፥ የተስፋ ቃሎቹ እውነት ስለሆኑ እግዚአብሔር ታማኝ እንደሆነና እንደማይጥላቸው ማስታወስ ይኖርባቸዋል።

ምናልባትም «የምሥጢሩ ስም» (ቁ. 12 ተመልከት) ከ«አዲሱ ስም» ጋር አንድ ዓይነት ሊሆን ይችላል (3፡12)። ይህ ስም ምን እንደሆነ ስለማናውቅ፥ የምንጨምርበት ማብራርያ አይኖርም፤ ዳሩ ግን በሰማይ እንኳ ስለጌታችን አዳዲስ ነገሮችን እንደምንማር ማወቃችን አስደሳች ነው!

«የእግዚአብሔር ቃል» የሚለው በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ለጌታችን ከተሰጡት የተለመዱ ስሞች አንዱ ነው (ዮሐ. 1፡1-14)። አሳባችንንና መሻታችንን በቃላችን አማካኝነት ለሌሎች እንደምናስተላልፍ ሁሉ፥ አብም በልጁ ማለትም ሥጋን ባለበሰው ቃል አማካኝነት ራሱን ለኛ ይገልጻል (14፡7-11)። ቃል ከሆሄያት የተገነባ ሲሆን፥ ኢየሱስ ክርስቶስም «አልፋና ዖሜጋ» ነው (ራእይ 21፡6፤ 22፡13)። እርሱ ለእኛ ለተገለጸው የእግዚአብሔር ራእይ «መለኮታዊ የፊደል ገበታ» ነው።

የእግዚአብሔር ቃል «ሕያውና ኃያል» ሲሆን (ዕብ. 4፡12)፥ የሚልቀው ደግሞ ዓላማዎቹን በምድር ላይ መፈጸሙ ነው (ራእይ 17፡17፤ 6፡11፤ 10፡7፤ 15፡1)። ያህዌ ራሱ፥ «እፈጽመው ዘንድ በቃሌ እተጋለሁ» ይላል (ኤር. 1፡12)። አብ ዓለምን የፈጠረው በቃሉ አማካኝነት ሲሆን (ዮሐ. 1፡1-3)፥ ለፍርድና ለማጠቃለያም በቃሉ ይጠቀማል።

የክርስቶስ እጅግ የላቀው ስም «የነገሥታት ንጉሥ እና የጌቶች ጌታ» የሚለው ነው (ራእይ 19፡16)። ይህም ድል አድራጊ ስሙ ሲሆን (17፡14)፥ እንደ ዳንኤል 2፡47 እና ዘዳግም 10፡17 የመሳሰሉትን ማጣቀሻዎች ያስታውሰናል። ጳውሎስ በ1ኛ ጢሞቴዎስ 6፡15 ላይ፥ ይህንኑ ማዕረግ ለጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ በመስጠት ተጠቅሞበታል። ነገሥታትና ጌቶች ሁሉ ለእርሱ መገዛት ስላለባቸው፥ ማዕረጉ የክርስቶስን ሉዓላዊነት ያመለክታል። በሮም መንግሥት ዙፋን ላይ የተቀመጠው ማንም ይሁን ማን፥ ኢየሱስ ክርስቶስ ግን የዚያ ሰው ንጉሥና ጌታ ነበር።

የክርስቶስ ታላቅነት የታየው በስሞቹ ብቻ ሳይሆን፥ ዳሩ ግን ዮሐንስ ስለሚነግረው ስለዚሁ ንጉሥ በሰጠው መግለጫም ጭምር ነው (ራእይ 19፡12-16)። «እንደ እሳት ነበልባል» ያሉት ዓይኖቹ ሁሉንም የሚመለከት መርማሪ ፍርዱን ያሳያል (1፡14)። በርካታ አክሊሎቹ

(ዲያዴሞስ) ከፍተኛ አገዛዙንና ሉዓላዊነቱን ያመለክታሉ። በደም የተረጨው ልብስ ፍርድን የሚያመለክት ሲሆን፥ ምናልባትም ከኢሳይያስ 63፡1-6 እና ራእይ 14፡20 ጋር በመገናዘብ የጠላቶቹን ድል መሆን ያሳያል። ልብሱ ላይ የሚረጨው የጌታችን ደም ሳይሆን፥ ዳሩ ግን የጠላቶቹ ነው።

ስለታሙ ሰይፍ የእግዚአብሔርን ቃል ያመለክታል (ራእይ 19፡21፤ ዕብ. 4፡12፤ ኤፌ. 6፡17፤ ራእይ 1፡16 ተመልከት)። ይህም ክርስቶስ ጠላቱን «በአፉ መንፈስ» ከሚያጠፋበት ሁኔታ ጋር የሚስማማ ነው (2ኛ ተሰ. 2፡8፤ ኢሳ. 11፡4)። አስቀድመን በምድር ላይ በሚገዛበት ጊዜ በፍትሕ እንደሚያስተዳድር የሚያመለክተውን «የብረት በትር» አይተናል (ራእይ 2፡27፤ 12፡5)። የወይን መጥመቁ ተምሳሌት በአርማጌዶን ከሚፈጸመው ፍርድ ጋር መያያዝ አለበት (14፡14-20)፤ ኢሳ. 63፡1-6 ተመልከት)።

የሰማይ ሠራዊት ከእርሱ ጋር ስለሚሆኑ፥ ኢየሱስ የሚመጣው ብቻውን አይደለም። እነዚህ የሰማይ ሠራዊት እነማናቸው? ያለጥርጥር መላእክት የዚህ ሠራዊት አካል ናቸው (ማቴ. 25፡31፤ 2ኛ ተሰ. 1፡7) - ቅዱሳንም እንዲሁ (1ኛ ተሰ. 3፡13፤ 2ኛ ተሰ. 1፡10)። ይሁዳም ከዚህ ተመሳሳይ የሆነ ትዕይንት ይገልጻል (ይሁዳ 14-15)። ቅዱሳን የሚለው ቃል «የተቀደሱ» ማለት ስለሆነ፥ አማኞችንም ሆነ መላእክትን ሊያመለክት ይችላል።

ክርስቶስ ራሱ ጠላቱን በሦስት ታላላቅ ድሎች ስለሚረታ፥ ሠራዊቱ መዋጋት አያስፈልገውም።

የምድር ነገሥታትን ሠራዊት ድል ያደርጋል (19፡17-19፥ 21)። እነዚህ ተዋጊዎች «በጌታና እርሱ በቀባው ላይ» ለመዋጋት ቢሰባሰቡም (መዝ. 2፡1-3)፥ ዳሩ ግን የጦር መሣሪያዎቻቸው ከንቱ ሆነዋል። ጦርነቱ ወደ እርድ ይለወጥና ለአሞራዎቹ «እራት» ይተርፋል። የራእይ 19 የመጀመሪያው አጋማሽ የበጉን የጋብቻ እራት ሲያቀርብ፥ የመጨረሻ አጋማሽ ስለ «ታላቁ የእግዚአብሔር እራት» ይገልጻል (ሉቃ. 17፡37 ማቴ. 24፡28)።

በዚህ አንቀጽ ውስጥ «ሥጋ» የሚለው ቃል ስድስት ጊዜ ያህል ተጠቅሷል። ዮሐንስ በይበልጥ የሚጠቅሰው በወፎች ስለተበላው የሰዎች

አካል ሲሆን፥ በዚህ ስፍራ የጠለቀ ትርጉም እናገኛለን። ሰው ሥጋ በመሆኑና ብሎም በሥጋ ላይ በመደገፉ ይወድቃል። መጽሐፍ ቅዱስ ስለወደቀው የሰው ተፈጥሮ የሚናገረው ምንም መልካም ነገር የለውም። ከጥፋት ውኃ በፊት ጌታ የተናገረውን አስታውስ - «መንፈሴ በሰው ላይ ለዘላለም አይኖርም፥ እርሱ ሥጋ ነውና» (ዘፍጥ. 6:3)። (እንደዚሁም ዮሐ. 3:6፤ 6:63፤ ፊልጵ. 3:3፤ ሮሜ 7:18 ተመልከት።) «ሥጋ ሁሉ እንደ ሣር» ነውና ሊፈረድበት ይገባል (1ኛ ጴጥ. 1:24)።

ይህ አስቀድሞ እንደተገለጸው (ራእይ 14:14-20፤ 16:13-16) በጣም የታወቀው «የአርማጌዶን ጦርነት» ዘገባ ነው። ጌታችን ማድረግ የሚገባው ነገር ቢኖር ቃሉን መናገር ሲሆን፥ «የአፉ ሰይፍ» ጠላቶቹን ይበላቸዋል።

«አውሬው»ን እና ሐሰተኛውን ነቢይ ያሸንፋል (19:20)። የዓመፁ መሪዎች የሰይጣን «ጀሌዎች» ስለሆኑ፥ እነዚህን ይዞ ማሰሩ ተገቢ ነው። እነዚህም ወደ እሳት ባሕር የሚጣሉ ሲሆን (20:10፥ 14-15 ተመልከት)፥ ይህም ለኢየሱስ ክርስቶስ ለመገዛት ለማይፈልጉ ሁሉ ዘለቄታዊ የቅጣት ስፍራ ነው። በቀዳሚነት ወደ ገሃነም የሚወርዱት «አውሬው» እና ሐሰተኛው ነቢይ ናቸው። ሰይጣንም ከ1000 ዓመታት በኋላ (20:10)፥ ስሞቻቸው በሕይወት መጽሐፍ ውስጥ ካልተጻፈላቸው ሰዎች ጋር ለመሆን ወደዚያው ያመራል (20:15)።

ዛሬ አማኝ ያልሆነ ሰው ሲሞት፥ መንፈሱ፥ «የማይታይ ዓለም» የሚል ትርጉም ወዳለው ሲኦል ይሄዳል - ይህም የሙታን መንደር ነው። አማኞች ሲሞቱ ግን ወዲያውኑ ጌታ ወዳለበት ስፍራ ይሄዳሉ (ፊልጵ. 1:19-23፤ 2ኛ ቆሮ. 5:6-8)። በሲኦል ውስጥ የሚገኙ ሙታን ከሰይጣን፥ ከ«አውሬው፥» እና ከሐሰተኛው ነቢይ ጋር ለመሆን ወደ ገሃነም ይወርዱና፥ አንድ ቀን ሲኦል ወናዋን ትቀራለች (ራእይ 20:13)።

ሰይጣን ድል ይሆናል (20:1-3) - በቁጥር 1 ላይ የተመለከተው «ጥልቁ» ከሲኦል ጋር አንድ ዓይነት አይደለም፤ ቀደም ብለን የተመለከትነው «ጥልቁ ጉድጓድ» ነው (9:1-2፥ 11፤ 11:7፤ 17:8)። እግዚአብሔር ገና የሚፈጽመው አንድ ተጨማሪ ነገር ስለነበር፥ ሰይጣን ወዲያውኑ ወደ ገሃነም አልገባም። በመሆኑም፥ ሰይጣን ለ1000

ዓመታት በጥልቁ ጉድጓድ ውስጥ ታሰረ። በመጀመሪያ ሰይጣን ከሰማይ ወደ ምድር የተጣለ ሲሆን (12፡9)፥ አሁን ደግሞ ከምድር ወደ ጥልቁ ይጣላል!

አንዳንድ የመጽሐፍ ቅዱስ ተማሪዎች ሰይጣን «የታሰረው» ኢየሱስ ክርስቶስ በመስቀል ላይ በሞተና ወደ ሰማይ ለማረግ ከሞት በተነሣ ጊዜ እንደሆነ ያስባሉ። ኢየሱስ በሰይጣን ላይ ዋንኛውን ድል የተቀዳጀው በመስቀል ላይ መሆኑ ቢታወቅም፥ በሰይጣን ላይ የተላለፈው የፍርድ ውሳኔ ግን ገና ተግባራዊ አልሆነም ነበር። የተሸነፈ ጠላት ቢሆንም፥ ዳሩ ግን የእግዚአብሔርን ሰዎች ለማጥቃትና የእግዚአብሔርን ሥራ ለመቃወም አሁንም ነፃነት አለው (1ኛ ጴጥ. 5፡8)። ዶክተር ጄምስ ኤም. ግሬይ እንደሚሉት፥ ዛሬ ሰይጣን እስረኛ ከሆነ የታሰረው ያለጥርጥር በረዥም ሰንሰለት መሆን አለበት። ጳውሎስ በሰይጣን አለመታሰር እርግጠኛ ሲሆን (ኤፌ. 6 ከቁጥር 10 ጀምሮ)፥ ዮሐንስም ከእርሱ ጋር ይስማማል (ራእይ 2፡13፤ 3፡9)።

ጌታ ጠላቶቹን ካስወገደ በኋላ፥ አሁን የጽድቅ መንግሥቱን በምድር ላይ ለመመሥረት በነጻነት ይሠራል።

የቅዱሳን መንገሥ (ራእይ 20፡4-6)

ከቁጥር 1-7 ባለው ውስጥ «ሺህ ዓመት» የሚለው ሐረግ ስድስት ጊዜ ተጠቅሷል። ይህ የጊዜ ገደብ በታሪክ «ሚሌኒየም» ተብሎ የሚታወቅ ሲሆን፥ በላቲን «ሚል» («ሺህ») እና «አኑም» («ዓመት») ማለት ነው። ይህም ክርስቶስ ለሺህ ዓመታት በምድር የሚነግሥበት መንግሥት ነው። በመጨረሻ፥ ክርስቶስና ቤተ ክርስቲያኑ በምድር ሕዝቦች ላይ ይነግሡና እስራኤልም በነቢያት ተስፋ በተሰጧት በረከቶች ሐሤት ታደርጋለች (ኢሳ. 2፡1-5፤ 4፡1-6፤ 11፡1-9፤ 12፡1-6፤ 30፡18-26፤ 35፡10 ተመልከት)።

ይህ በምድር ላይ የሚመሠረት እውነተኛ መንግሥት ነው ወይስ እነዚህ ቁጥሮች በመንፈሳዊ መልኩ ከዛሬዋ ቤተ ክርስቲያን ጋር የሚዛመዱ ናቸው? አንዳንድ ተርጓሚዎች «ሺህ ዓመታት» የሚለው ሐረግ «የመጠቀ ፍጹምነት»ን ለማሳየት ሲባል (10X10X10= 1000) ብቻ ጥቅም ላይ የዋለ ነው ብለው ያምናሉ። እነዚህ ወገኖች፥ አሁን ሰይጣን በመታሰሩና በመሸነፉ ቤተ ክርስቲያን የምትለማመዳቸውን

ድንቅ በረከቶችና የክርስቶስን ድል የሚያመለክት እንደሆነ በአጽንኦት ያሰምሩበታል። የዚህ አመለካከት አራማጆች በ«አሚሌኒያሊዝም» ማለትም በምድር ላይ እውነተኛ መንግሥት አይመሠረትም በሚለው ድምዳሜያቸው ይታወቃሉ።

የዚህ አመለካከት ችግር፥ ዮሐንስ ለምን ይህንኑ ክፍለ-ጊዜ ከሙታን ትንሣኤ ጋር እንዳቀናጀው አለማብራራቱ ነው። እነዚህ ሰዎች እንዴት እንደሞቱም እንኳ ስለሚናገር፥ ያለጥርጥር ስለ «መንፈሳዊ» ትንሣኤ እየተናገረ አልነበረም። እንዲሁም፥ በራእይ 20፡5 ዮሐንስ ስለሌላ ቀጥተኛ ትንሣኤ ጽፏል። ዛሬ የምንኖረው በሺህ ዓመታቱ የድል መንግሥት ውስጥ ከሆነ፥ ይህ ትንሣኤ የተፈጸመው መቼ ነው? ዮሐንስ ስለ ሙታን ሥጋዊ ትንሣኤና በምድር ላይ ስለሚመሠረት መንግሥት የጻፈውን በቀጥታ እንደሚፈጸም አድርጐ መውሰዱ ትክክል ይመስላል።

የሺህ ዓመታቱ መንግሥት ዓላማ ምንድን ነው? በአንድ በኩል፥ እግዚአብሔር ለእስራኤልና ለክርስቶስ የገባቸው የተስፋ ቃሎች የሚፈጸሙበት ነው (መዝ. 2፤ ሉቃ. 1፡30-33)። ጌታችን እነዚህን ለገዛ ሐዋርያቱ በአጽንኦት ነግሯቸዋል (ሉቃ. 22፡29-30)። ይህ መንግሥት ፍጥረት ሁሉ ከኃጢአት ባርነት ነፃ የሚወጣበትና የክርስቶስ ክብር በዓለም-አቀፍ ደረጃ የሚያበራበት ነው (ሮሜ 8፡19-22)። «መንግሥትህ ትምጣ!» ለሚለው የቅዱሳን ጸሎት ምላሽ ይሆናል። በተጨማሪም፥ እግዚአብሔር የኃጢአትን ኃጢአተኛነትና ከእግዚአብሔር ጸጋ በስቲያ የሰውን ልብ ክፋት ለመጨረሻ ጊዜ የሚያሳይበት ነው። በዚህ ላይ ወደ በኋላ ተጨማሪ አሳቦችን እናቀርባለን።

የመከራው ዘመን ሰማዕታት ከሞት ይነሡና ዙፋናትና ሽልማቶች ይሰጧቸዋል። በሃያ አራቱ ሽማግሌዎች ተምሳሌትነት እንደተመለከተው፥ ቤተ ክርስቲያን የዚህ አገዛዝ ተካፋይ ትሆናለች (ራእይ 5፡10፤ 2፡26-28፤ 3፡12፥ 21፤ 1ኛ ተሰ. 4፡13-18፤ 2ኛ ጢሞ. 2፡12 ተመልከት)። አንዳንድ የመጽሐፍ ቅዱስ ተማሪዎች የብሉይ ኪዳን አማኞችም የዚህ «የመጀመሪያው ትንሣኤ» አካል እንደሚሆኑ ያምናሉ (ዳን. 12፡1-4)።

«አጠቃላይ ትንሣኤ» የሚል ሐረግ በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ አልተጠቀሰም። በአንጻሩ ግን መጽሐፍ ቅዱስ ሁለት ትንሣኤዎች እንዳሉ

ያስተምራል - የመጀመሪያው ወደ በረከት የሚመራው የዳኑት ሰዎች ትንሣኤ ሲሆን፥ ሁለተኛው ወደ ፍርድ የሚመራውና ከደኅንነት ርቀው የጠፉት የሚዳኙበት ነው (በተለይ ዮሐንስ 5:28-29፤ ዳን. 12:2 ተመልከት)። እነዚህ ሁለቱ ትንሣኤዎች በ1000 ዓመታት ርዝመት ይለያያሉ።

ራእይ 20:6 በመጀመሪያው ትንሣኤ የሚነሡ ቅዱሳን የሚጋሩአቸውን በረከቶች ይገልጻል። እነዚህም በረከቶች፥ አማኞች በኢየሱስ ክርስቶስ የሚያገኙት ርስት አካል እንጂ፥ በጥረታቸው የሚያገኙአቸው አይደሉም። ይህ በራእይ ውስጥ ከሚገኙ ሰባት «ብፅዕናዎች» ስድስተኛው ሲሆን፥ የመጨረሻው በ22:7 ላይ ተጠቅሶአል። እነዚህ ከሞት የተነሡት አማኞች እንደ ነገሥታትና ካህናት ከእርሱ ጋር በመንገሥ፥ የክርስቶስን ክቡር ሕይወት ከመጋራታቸውም፥ በ«ሁለተኛው ሞት» የማይጐዱና ከእሳት ባሕር ጋር የማይጋፈጡ ናቸው (20:14)።

በሺህ ዓመቱ መንግሥት፥ የምድር ነዋሪዎች የከበሩት ቅዱሳን ብቻ ሳይሆኑ፥ ዳሩ ግን ለኢየሱስ ክርስቶስ በመገዛት የሚሰግዱ የዓለም ሕዝቦችም ጭምር ናቸው (ማቴ. 25:31-40፤ 8:11 ተመልከት)። በምድር ላይ ከሚታየው ፍጹም ሁኔታ የተነሣ፥ ሰዎች ረዥም ዘመን ይኖራሉ (ኢሳ. 65:17-25፥ በተለይም ቁጥር 20)። ጋብቻ በመፈጸም በውጫዊ ሁኔታቸው ለጌታችን የጽድቅ አገዛዝ የሚገዙትን ልጆች ይወልዳሉ። ይሁንና የሺህ ዓመቱ ዘመን እየገፋ ሲሄድ ሁላቸውም እውነተኛ የዳግም ልደት ሕይወት ሳይታይባቸው ይቀራል፤ ይህም በሺህ ዓመቱ መንግሥት መጨረሻ ላይ እንደምን ሰይጣን ታላቅ የዓመፅ ሠራዊት ለማሰባሰብ እንደሚችል ያስረዳል (ራእይ 20:8)።

ለብዙ መቶ ዓመታት ያህል ፈላስፋዎች፥ የሰው ዘር ከጦርነት፥ ከበሽታ፥ ብሎም ከሞት ነፃ ሆኖ ስለሚኖርበት «ወርቃማ ዘመን፥» «ዩቶፒያ» ሲያልሙ ኖረዋል። ሰዎች ይህን ግብ ለመጨበጥ ጥረው አልተሳካላቸውም። ይሁንና ይህ ዓይነቱ መንግሥት የሚመሠረተውና ምድር ከሰይጣንና ከኃጢአት ጭቆና የምትጸዳው፥ ኢየሱስ ክርስቶስ በዳዊት ዙፋን ላይ ተቀምጦ ሲገዛ ብቻ ነው።

የሰይጣን ዓመፅ (ራእይ 20:7-10)

በሺህ ዓመቱ መንግሥት መገባደጃ ላይ ሰይጣን ከጥልቁ ይፈታና በጌታ ላይ አንድ የመጨረሻ ዓመፅ እንዲፈጽም ይፈቀድለታል። ሆኖም ግን ለምን? ምክንያቱም የሰው ልብ እጅግ ክፉ እንደሆነና በእግዚአብሔር ጸጋ ብቻ ሊለወጥ እንደሚችል ለመጨረሻ ጊዜ ለማረጋገጥ ነው። እስቲ የዚህን ዓመፅ አሳዛኝ ሁኔታ ከልብ በማስተዋል አስብበት። በእግዚአብሔር ልጅ ፍጹም መንግሥት፥ ፍጹም ተስማሚ በሆነ የአገዛዝ ጥላ ሥር የሚኖሩ ሰዎች፥ በመጨረሻ ላይ እውነትን ይቀበሉና በንጉሡ ላይ ያምፃሉ! ታዛዥነታቸውም ለማስመሰል ያህል እንጂ፥ ከቶውንም በኢየሱስ ክርስቶስ ላይ ከሚኖር እውነተኛ እምነት የመነጨ አልነበረም።

የ«ጎግና ማጎግ» መጠቀስ (ቁ. 8) ይህንን ጦርነት በሕዝቅኤል 38-39 ከተጠቀሰው ጋር አንድ አያደርገውም - በሕዝቅኤል የተጠቀሰው ሠራዊት ወረራውን የሚያካሂደው ከሰሜን ሲሆን፥ ይኼኛው ግን ከአራቱም የምድር ማዕዘናት ስለሆነ ነው። ይህም ሆኖ፥ በሁለቱም ጦርነቶች እምብርቷ እስራኤል ስለሆነች፥ እነዚህ ሁለቱም ክስተቶች ተዛማጅነት አላቸው። በዚህ ጦርነት፥ ኢየሩሳሌም [«የተወደደችው ከተማ» መዝ. (78)፡68፤ 87፡2] የማነጣጠርያ ስፍራ ትሆናለች። እግዚአብሔር በዚህ ዓመፅ ላይ በጣም ፈጣንና አጥጋቢ እርምጃ በመውሰድ፥ ሰይጣንን ወደ ገሃነም ይጥለዋል። ከዚህ በተጨማሪም ከሺህ ዓመቱ መንግሥት በኋላ እንኳን «አውሬው» እና ሐሰተኛው ነቢይ በእሳት ባሕር መሰቃየታቸው እንደሚቀጥል ልብ በል! (ማቴ. 25፡41 ተመልከት)።

በሌላም በኩል ይህ የሺህ ዓመቱ መንግሥት፥ እግዚአብሔር ስለ ሰው ልብ በተለያዩ የታሪክ ክፍለ-ጊዜያት የተናገረው ነገር ሁሉ «የሚጠቃለልበት» ነው። ዘመኑ የሕግ አገዛዝ ዘመን ቢሆንም፥ ዳሩ ግን ሕግ የሰውን በኃጢአት የተበከለ ልብ አይለውጥም። በመሆኑም፥ አሁንም ሰው በእግዚአብሔር ላይ ማመፁን ይቀጥላል። የሺህ ዓመቱ መንግሥት አለመታዘዝ በአግባቡ በፍትሕ የሚዳኝበት የሰላምና የፍጹም ድባብ ክፍለ-ጊዜ ነው፤ ይህም ሆኖ በመጨረሻው የንጉሡ ተገዢዎች ሰይጣንን በመከተል በጌታ ላይ ያምፃሉ። የአካባቢው ሰላም መሆን ለልብ መረጋጋት ዋስትና አይሰጥም።

እግዚአብሔርም የሰውን ታሪክ ሊጠቀልል ተቃርቧል። ይሁንና፥ አንድ ታላቅ ክስተት ይቀራል።

ኃጢአተኞች የእጃቸውን ያገኛሉ (ራእይ 20፡11-15)

በሁለተኛው ትንሣኤ፥ ደኅንነትን ያላገኙ ሰዎች ከሞት ተነሥተው በእግዚአብሔር ፍርድ ፊት ይቆማሉ። ይህ የነጭ ዙፋን ፍርድ፥ የአማኞች ሥራዎች ከሚፈረዱበትና ሽልማቶች ከሚሰጡበት የክርስቶስ የፍርድ ወንበር ጋር ሊምታታብህ አይገባም። በዚህ የፍርድ ዙፋን ፊት የሚቀርቡት ያላመኑ ሰዎች ብቻ ሲሆኑ፥ ሽልማትም አይኖርም። ዮሐንስ በዚህ ስፍራ በፍርሃት የሚያርድ ትዕይንት ያቀርባል። ሰማይና ምድር ከፈራጁ ፊት ስለሚሸሹ፥ ኃጢአተኞች የሚሸሸጉበትን ስፍራ አያገኙም። ሁሉም ፈራጁን ፊት ለፊት መጋፈጥ አለበት።

አብ ፍርድን ሁሉ ለወልድ ስለሰጠው፥ ፈራጁ ኢየሱስ ክርስቶስ ነው (ዮሐ. 5፡22-30፤ ማቴ. 19፡28፤ የሐዋ. 17፡31)። እነዚህ ከደኅንነት ርቀው የጠፉት ኃጢአተኞች በሕይወት ሳሉ ክርስቶስን ስላልተቀበሉ፥ አሁን በዚህ በጠሉት ጌታ ተፈርዶባቸው ለዘላለማዊ ሞት መዳረግ ይኖርባቸዋል።

እነዚህ «ሙታን» የሚመጡት ከየት ነው? ሞት ሰውነታቸውን የሚሰጥ ሲሆን፥ (የሙታን መናፍስት መኖሪያ የሆነው) ሲኦል መንፈሳቸውን ይሰጣል። ከባሕርም ውስጥ ቢሆን ሙታን ይነሣሉ። ማንም ኃጢአተኛ ከፍርዱ አያመልጥም።

ኢየሱስ ክርስቶስ በእነዚህ ባልዳኑት ሰዎች ላይ የሚፈርደው «በመጻሕፍቱ ውስጥ» በተጻፈው መሠረት ነው። የምን መጻሕፍት? ለሁሉም መጻሕፍት ምንጭ የሆነው አንዱ የእግዚአብሔር ቃል ራሱ በፍርዱ ወቅት ለመመስከር መገኘቱ ነው። «እኔ የተናገርሁት ቃል እርሱ በመጨረሻው ቀን ይፈርድበታል» (ዮሐ. 12፡48)። ማንኛውም ኃጢአተኛ በሕይወቱ ሳለ ለሰማው እውነት ተጠያቂ ይሆናል።

ምንም እንኳ አንድ ሰው ወደ መንግሥተ ሰማይ ለመግባት የሚያበቃ መልካም ሥራ ሊሠራ ባይችልም፥ የሚፈረድባቸውን ኃጢአተኞች ሥራዎች የያዘም መጽሐፍ ይቀርባል (ኤፌ. 2፡8-9፤ ቲቶ 3፡5)። ታዲያ ይህ ከሆነ ዘንዳ፥ ኢየሱስ በነጩ ዙፋን ፊት የተከለኩትን ሰዎች ሥራዎች መልካምነትና ክፋት የሚቆጣጠረው ለምንድን ነው? በገሃነም የሚሠቃዩበትን የቅጣት ልክ ለመወሰን ነው። ኢየሱስ ክርስቶስን በግል የመካዳቸው እውነታ አስቀድሞ ፍጻሜያቸውን በመወሰኑ፥ እነዚህ ሰዎች

ሁሉ ወደ ገሃነም ይጣላሉ። ይህም ሆኖ፥ ኢየሱስ ክርስቶስ ጻድቅ ዳኛ በመሆኑ፥ ለእያንዳንዱ ኃጢአተኛ ተገቢውን ስፍራ ይመድብለታል።

በገሃነም የቅጣት ደረጃዎች ይኖራሉ (ማቴ. 11:20-24)። እያንዳንዱ ከደኅንነት ርቆ የጠፋ ኃጢአተኛ ተገቢውን ቅጣት የሚቀበል ሲሆን፥ ማንኛውም ቢሆን ከጌታ ጋር ሊከራከር ወይም በውሳኔው ላይ ይግባኝ ሊጠይቅ አይችልም። እግዚአብሔር የኃጢአተኞችን ሥራዎች ስለሚያውቅ፥ መጻሕፍቱ እውነቱን ይገልጻሉ።

ከዚህ በተጨማሪም በዚያ የዳኑትን የእግዚአብሔርን ሰዎች ስሞች የሚያካትት «የሕይወት መጽሐፍ» ይኖራል (ፊልጵ. 4:3፤ ራእይ 21:27፤ 13:8፤ 17:8)። ከእውነተኛ አማኞች በቀር የማንኛውም ያልዳነ ሰው ስም በበጉ የሕይወት መጽሐፍ ውስጥ አይመዘገብም (ሉቃ. 10:20)።

ፍርዱ በተፈጸመ ጊዜ፥ ከደኅንነት ርቀው የጠፉት ሁሉ ሁለተኛው ሞት ወደሆነው፥ የእሳት ባሕር፥ ወደ ገሃነም ይጣላሉ። ብዙ ሰዎች መጽሐፍ ቅዱሳዊውን የገሃነም ትምህርት «ክርስቲያናዊ አይደለም» በማለት ቢቃወሙም፥ ኢየሱስ ግን እውነትነቱን በግልጽ አስተምሮአል (ማቴ. 18:8፤ 23:15፥ 33፤ 25:46፤ ማር. 9:46)። ስሜታዊ የሰብአና ሃይማኖት አምላክ ሁሉንም ሰው ወደ መንግሥተ ሰማይ እንደሚያስገባና ማንንም ወደ ገሃነም እንደማይልክ ስለሚያስተምር፥ በዚህ የተሳሳተ አቋሙ የፍርድን እውነተኛነት የመጋፈጥ ዓቅም የለውም።

ገሃነም ለእግዚአብሔር የጽድቅ ባሕርይ ምስክር ነው። በኃጢአት ላይ መፍረድ አለበት። በተጨማሪም፥ ገሃነም ሰው «ሮቦት» ወይም ምንም ሊያደርግ የማይችል የግፍ ገፈት ቀማሽ ሳይሆን፥ ዳሩ ግን የወደደውን ለመምረጥ የሚችል ፍጥረት የመሆኑን እውነታ በማሳየት፥ ከዚህ አንጻር ለሰውም ኃላፊነት ምስክር ነው። እግዚአብሔር «ሰዎችን ወደ ገሃነም አይልካቸውም-» አዳኙን እምቢ በማለት ራሳቸው ራሳቸውን ይልካሉ እንጂ! (ዮሐ. 3:16-21፤ ማቴ. 25:41)። ገሃነም ለኃጢአትም አስከፊነት ምስክር ነው። እግዚአብሔር ኃጢአትን እንደሚያይ ሁሉ፥ እኛም የኃጢአትን አስከፊነት ለአንድ ጊዜ እንኳን ተገንዝበነው ቢሆን ኖሮ፥ ለምን እንደ ገሃነም ያለ ስፍራ ሊኖር አስፈላጊ የሆነበትን ምክንያት በተረዳነው ነበር።

በጎልጎታ ከተሰጠው ዕድል አንጻር፥ ማንም ኃጢአተኛ እግዚአብሔርን ወደ ገሃነም አወረድከኝ ብሎ ሊኰንነው አይገባም። እግዚአብሔር ኃጢአተኞች በንስሐ እንዲመለሱ በትዕግሥት በመጠባበቅ፥ የማምለጫ መንገድ አዘጋጅቷል። በመሆኑም፥ እግዚአብሔር መመዘኛዎቹን ዝቅ አያደርጋቸውም - ወይም መስፈርቶቹን አይለውጣቸውም። ብቸኛው የደኅንነት መንገድ በልጁ ማመን ስለመሆኑ አንዴ ደንግጎአል።

የነጩ ዙፋን ፍርድ በምንም መልኩ የዘመናችንን ፍርድ ቤቶች አይመስልም። በነጩ ዙፋን ፍርድ ላይ ዳኛ እንጂ ጠበቃ አይኖርም፤ ክስ እንጂ መከላከያ አይቀርብም፤ ለፍርዱም ይግባኝ አይጠየቅም። ማንም ሰው ራሱን ለመከላከል ወይም እግዚአብሔርን በጽድቅ ጉድለት ሊከስ አይችልም። ምንኛ የሚያስፈራ ትዕይንት ይሆን ይሆን!

እግዚአብሔር አዲስ ምድርና ሰማያት ከማምጣቱ በፊት፥ በመጨረሻው ኃጢአትን ማስወገድ አለበት፤ ይህንንም በታላቁ ነጭ ዙፋን ፍርድ ያከናውነዋል።

በኢየሱስ ክርስቶስ በማመን ከዚህ አስከፊ ፍርድ ልታመልጥ ትችላለህ። በዚህም፥ ከቶውንም የሁለተኛው ትንሣኤ አካል ከመሆን፥ ወይም ከዘግናኙና ወደ እሳት ባሕር በመጣል ከሚደመደመው የሁለተኛው ሞት ተሳታፊ ከመሆን ትተርፋለህ።

ኢየሱስ «ቃሌን የሚሰማ የላከኝንም የሚያምን የዘላለም ሕይወት አለው፥ ከሞትም ወደ ሕይወት ተሻገረ እንጂ ወደ ፍርድ አይመጣም» ብሏል (ዮሐ. 5:24)።

አንተስ በእርሱ በማመን ከሞት ወደ ሕይወት ተሻግረሃል?

- 12 -

ሁሉም ነገር ሲታደስ!

ራእይ 21-22

የሰው ልጅ ታሪክ በአትክልት ስፍራ ተጀምሮ የአትክልት ገነት በምትመስለው ከተማ ይፈጸማል። በሐዋርያው ዮሐንስ ዘመን፥ ሮም የተደነቀች ከተማ ነበረች፤ ይሁንና እግዚአብሔር ከጋለሞታ ጋር ያወዳድራታል። «በሰው ዘንድ የከበረ በእግዚአብሔር ፊት ርኩሰት ነውና» (ሉቃ. 16፡15)። ዘላለማዊቷ የእግዚአብሔር ከተማ ግን፥ ለተወደዱ የእግዚአብሔር ልጆች ዘላለማዊ ስፍራ በመሆኗ፥ ከውብ ሙሽራ ጋር ተወዳድራለች (ራእይ 21፡9)።

በራእይ 21፡5-6 የተጠቀሱት የእግዚአብሔር አባባሎች እነዚህን ሁለት የመጨረሻ ምዕራፎች በተስማሚ ሁኔታ ያጠቃልሉታል። «እነሆ፥ ሁሉን አዲስ አደርጋለሁ ... ተፈጽሞአል!»። ቀጣዩም ማጠቃለያ እንደሚያመለክተው፥ በዘፍጥረት የተጀመረው ነገር በራእይ ወደ ፍጻሜ ደርሷል፡-

ዘፍጥረት	ራእይ
ሰማያትና ምድር ተፈጠሩ ፥ 1፡1	አዲስ ሰማይና አዲስ ምድር፥ 21፡1
ፀሐይ ተፈጠረች ፥ 1፡16	ፀሐይ አታስፈልግም፥ 21፡23
ሌሊት ተፈጠረ ፥ 1፡5	ሌሊት አይኖርም፥ 22፡5
ባሕሮች ተፈጠሩ ፥ 1፡10	ባሕር አይኖርም፥ 21፡1
እርግማን ታወጀ ፥ 3፡14-17	እርግማን አይኖርም፥ 22፡3
ሞት በታሪክ ውስጥ ተከሰተ፥ 3፡19	ሞት አይኖርም፥ 21፡4
ሰው ከሕይወት ዛፍ ተባረረ ፥ 3፡24	ሰው ወደ ገነት ይመለሳል - 22፡14
ኃዘንና ሥቃይ ተጀመረ፥ 3፡17	ኃዘንም ሆነ እንባ አይኖርም 21፡4

የከተማዪቱ ዜጐች (ራእይ 21፡1-8)

ዮሐንስ የከተማዪቱን ዜጐች በተመለከተ፥ ሦስት ገለጻዎችን አስቀምጦልናል። በመጀመሪያ . . .

የእግዚአብሔር ሕዝቦች ናቸው (21፡1-5) - የመጀመሪያዎቹ ሰማይና ምድር የተፈጠሩት ለመጀመሪያው ወንድና ለመጀመሪያዪቱ ሴት፥ ብሎም ለትውልዶቻቸው ነበር። እግዚአብሔር በዔድን ገነት ውስጥ ሲያስቀምጣቸው የሚያስፈልጋቸውን ሁሉ አሟልቶላቸው ነበር። የሚያሳዝነው፥ የመጀመሪያዎቹ ወላጆቻችን ኃጢአት በመሥራት ሞትንና ውድመትን ወደ እግዚአብሔር ውብ ዓለም አስገቡ። ፍጥረት በእስራትና በጥፋት ውስጥ የሚገኝ በመሆኑ (ሮሜ 8፡18-23)፥ «ሰማያት እንኳ በፊቱ ንጹሓን አይደሉም» (ኢዮብ 15፡15)።

እግዚአብሔር ለሕዝብ አዲስ ሰማይና አዲስ ምድር እንደሚሰጥ የተስፋ ቃል ገብቷል (ኢሳ. 65፡17፤ 66፡22)። እግዚአብሔር እንዲከብር ከተፈለገ አሮጌው ፍጥረት ለአዲሱ ፍጥረት ቦታ መልቀቅ አለበት። ኢየሱስ ይህንን ክስተት «ዳግመኛ ልደት» በማለት የጠራው ሲሆን (ማቴ. 19፡28)፥ ጴጥሮስም በእሳት ማንጻትና ማደስ እንደሆነ አድርጐ ይገልጸዋል (2ኛ ጴጥ. 3፡10-13)። የመጽሐፍ ቅዱስ ተማሪዎች አሮጌው ይታደስ እንደሆነ፥ ወይም አሮጌው ጠፍቶ ሙሉ በሙሉ በአዲስ ፍጥረት ይተካ እንደሆነ በሚኖራቸው አመለካከት አይስማሙም። «አዲስ» ተብሎ የተተረጐመው የግሪክ ቃል «አዲስ ባሕርይ ያለው» የሚል በመሆኑ (ራእይ 21፡1፥ 5)፥ ለመጀመሪያው ገለጻ ድጋፍ ሳይሰጥ አይቀርም።

«ባሕርም ወደፊት የለም» የሚለው «ውኃ አይኖርም» ማለት አይደለም። ውኃን በተመለከተ፥ አዲሱ ምድር የተለየ ይዘት ይኖራታል ማለት ነው። የዓለማችን ሦስት - አራተኛው እጅ ውኃ ሲሆን፥ በዘላለሙ መንግሥት ግን እንዲህ አይሆንም። በዮሐንስ ዘመን፥ ባሕር ማለት አደጋ፥ ማዕበልና መለየት (በጊዜው ዮሐንስ ራሱ በደሴት ውስጥ ነበር) ማለት ስለሆነ፥ ምናልባትም ገለጻው ከመልከዓ-ምድራዊ አባባል የጠለቀም ትርጉም ይኖረው ይሆናል።

ከመጽሐፍ ቅዱስ ገለጻ ባሻገር፥ ዘላለማዊቱ ከተማ ምን ዓይነት እንደምትሆን መገመቱ አዳጋች ነው። ዮሐንስ የከተማዋን ውበት በማድነቅ

የተቀደሰች (21፡27)፥ የተዘጋጀች (ዮሐ. 14፡1-6)፥ እና ለሰርጓ አጊጣና ለብሳ እንዳሸበረቀች ያማረች ሙሽራ አድርጐ ይገልጻታል። በተጨማሪም በራእይ 21-22 እነዚህኑ ባሕርያት ይበልጥ ያጐላቸዋል።

ስለከተማዪቱ ከተሰጠው ገለጻ ሁሉ የሚልቀው ግን እግዚአብሔር ከሕዝቡ ጋር በዚያ መኖሩ ነው። መጽሐፍ ቅዱስ ስለ እግዚአብሔር የመኖሪያ ስፍራ ግሩም ዘገባ ያቀርባል። በመጀመሪያ፥ እግዚአብሔር ከሰው ጋር በዔድን ገነት ይመላለስ ነበር። ከዚያም ከእስራኤል ጋር በመገናኛ ድንኳኑና በኋላም በቤተ መቅደስ ውስጥ ኖሯል። እስራኤል ኃጢአት በሚሠራበት ጊዜ፥ እግዚአብሔር ከእነዚያ የመኖሪያ ስፍራዎች መለየት ያስፈልገው ነበር። በኋላም፥ ኢየሱስ ክርስቶስ ወደ ምድር በመምጣት በመካከላችን «አደረ» (ዮሐ. 1፡14)። ዛሬ እግዚአብሔር በሕዝቡ አካል (1ኛ ቆሮ. 6፡10-20) እና በቤተ ክርስቲያን (ኤፌ. 2፡21-22) ውስጥ እንጂ፥ በሰው ሠራሽ መቅደሶች ውስጥ አይኖርም (የሐዋ. 7፡48-50)።

በመገናኛ ድንኳንም ሆነ በቤተ መቅደስ ውስጥ፥ መጋረጃው በሰውና በእግዚአብሔር መካከል ቆሞ ይጋርዳል። ያ መጋረጃ ኢየሱስ በሞተ ጊዜ ለሁለት በመቀደዱ፥ ለእግዚአብሔር ሕዝብ «አዲስና ሕያው መንገድ» አበጀ (ዕብ. 10 ከቁጥር 19 ጀምሮ)። ዛሬ እግዚአብሔር በመንፈሱ አማካኝነት በአማኞች ውስጥ ቢያድርም እንኳ ገና የምንፈልገውን ያህል እግዚአብሔርን ልንረዳው ወይም ከእርሱ ጋር ኅብረት ልናደርግ አልጀመርንም። አንድ ቀን ግን እግዚአብሔር ባለበት ስፍራ ሆነን ከእርሱ ጋር ለዘላለም እንደሰታለን።

ዘላለማዊቷ ከተማ እጅግ ግሩም ስለሆነች፥ ዮሐንስ እርሷን ለመግለጽ ከሁሉም በላይ ሆኖ ያገኘው በንጽጽር መጠቀሙን ነው - «ከዚህ የበለጠ አይኖርም።» ይህንን የመንፈስ ቅዱስ ምሪት ያለበትን መጽሐፍ በመጀመሪያ ያነበቡ አማኞች፥ አብዛኛዎቻቸው ይሠቃዩና ይታረዱ ስለነበር፥ በሰማይ ሥቃይ፥ እንባ፥ ኃዘን፥ ወይም ሞት አለመኖሩን በማወቃቸው መደሰታቸው አያጠራጥርም። በዘመናት ሁሉ፥ የመንግሥተ ሰማይ ተስፋ የእግዚአብሔርን ሰዎች ሲያበረታታ ኖሯል። ሁለተኛ . . .

የሰማይ ዜጐች የረኩ ሕዝቦች ናቸው (21፡6)- በዘመናዊ ከተሞች የሚኖሩ ሰዎች ስለ ውኃ ብዙም አይጨነቁም፤ ዳሩ ግን በዮሐንስ ዘመን ይኼ ዋንኛ ችግር ነበር። ዮሐንስ ራሱ በሮም የማዕድን ማውጫ ስፍራዎች ውስጥ ሲሠራ የጥማትን ምንነት እንደተረዳ አይጠረጠርም። በዘመናት

ሁሉ የተሠቃዩ ቅዱሳን ከጌታ የተሰጣቸውን ይህንን ግሩም የተስፋ ቃል በመረዳት ይጠባበቁ ነበር። ደግሞም ለሁሉም የሚሆን፥ የነጻና የተትረፈረፈው ይህ ውኃ ሕያው ውኃ ነው! ሦስተኛ ...

እነዚህ ሰማያዊ ዜጎች አሸናፊ ሕዝብ ናቸው (21:7-8)። «ድል የሚነሣ» የሚለው በዚህ መጽሐፍ ቁልፍ ሐረግ ነው (2:7፥ 11፥ 17፥ 26፤ 3:5፥ 12፥ 21፤ እንዲሁም 12:11 ተመልከት)። ዮሐንስ በመጀመሪያ መልእክቱ እንዳመለከተው፥ እውነተኛ አማኞች ሁሉ አሸናፊዎች ስለሆኑ (1ኛ ዮሐ. 5:4-5)፥ ይህ የተስፋ ቃል የተሰጠው «ለመንፈሳዊ ምርጦች» ብቻ አይደለም። ምክንያቱም እኛም የእግዚአብሔር ልጆች ስለሆንን፥ ሁሉንም ነገር እንወርሳለን።

በ1871 ዓ.ም. በሺካጐ ከተነሣው ታላቅ እሳት በኋላ፥ ወንጌላዊ ድዋይት ኤል. ሙዲ የቤታቸውን ውድመት ለመመልከት ወደዚያው አምርተው ነበር። ታዲያ አንድ ወዳጃቸው ወደእርሳቸው ጠጋ በማለት፥ «ሁሉም ነገር በእሳት እንደወደመብህ ሰማሁኝ» አላቸው።

ሙዲም፥ «አይ! ነገሩን እንኳን በትክክል አልተረዳኸውም። በእሳት ከጠፉብኝ ይበልጥ የትትረፈረፈ ሀብት ቀርቶልኛል» አሉት።

ጠያቂውም፥ «ምን ማለትህ ነው? ይህን ያህል ሀብታም መሆንህን አላውቅም ነበር» አላቸው።

ሙዲም መጽሐፍ ቅዱሳቸውን ገለጥ አድርገው ራእይ 21:7ን አነበቡለት - «ድል የሚነሣ ይህን ይወርሳል አምላክም እሆነዋለሁ።»

ከአሸናፊዎቹ በተቃራኒ፥ ቁጥር 8 በጋጢአት የተሸነፉትንና ጌታን የማያምኑትን ሰዎች ያቀርባል። ፍጻሜያቸው ምን ይሆን? የእሳት ባሕር! ዓለም ክርስቲያኖችን ሁሉንም እንዳጡ «ከሳሪዎች» አድርጐ ይመለከታል፤ እንደ እውነቱ ከሆነ ግን፥ ከሳሪዎቹ የማያምኑ ሰዎች ናቸው።

ፈሪዎች የተባሉት ለክርስቶስ የመቆም ድፍረት የሌላቸው ሰዎች ናቸው (ማቴ. 10:32-33 ተመልከት)። «ርኩሳን» ማለት «የተበከለ» የሚል ፍች ሲኖረው፥ በኃጢአት ውስጥ በመዘፈቃቸው በአእምሮ፥ በመንፈስና በአካል የተበከሉትን ሰዎች ያመለክታል (2ኛ ቆሮ. 7:1)። በራእይ 21:8 ላይ የተጠቀሱት ሌሎች ባሕርያት ሁሉ ለ«አውሬው»

ተከታዮች እንደሚሰማሙ ከመግለጽ በቀር፥ ልዩ ማብራርያ አያስፈልጋቸውም (17:4፥ 6፤ 18:3፥ 9፤ 19:2 ተመልከት)።

የከተማዪቱ ባሕርይ (ራእይ 21:9-22:5)

ዘላለማዊቱ ከተማ የሙሽራዪቱ መኖሪያ ብቻ ሳትሆን፥ ራሷም ሙሽራ ነች። ከተማዪቱም የምትታወቀው በሕንፃዎችዋ ብዛትና ግዝፈት ሳይሆን፥ በሚኖሩባት ሕዝቦች ብቃት ነው። ዮሐንስ የተመለከታት ከተማ ቅድስትና ሰማያዊት ነበረች፤ እንዲያውም፥ ወደምድር የወረደችው ከተዘጋጀችበት ከሰማይ ነው። በርካታ ተምሳሌቶች እንደተካተቱባት ብንረዳም እንኳ፥ የዮሐንስ ገለጻ እንድንደነቅ ያደርገናል። ሰማይ እውነተኛ የውበትና የክብር ስፍራ ሲሆን፥ ለበጉ ሙሽራም ፍጹም የሆነ የመኖሪያ ቤት ነው።

«የእግዚአብሔር ክብር» በታሪክ ሁሉ በተለያዩ ስፍራዎች እንደታየ አስቀድመን አይተናል። የእግዚአብሔር ክብር በመገናኛ ድንኳንና በኋላም በቤተ መቅደስ ውስጥ ያደረ ሲሆን፥ ዛሬ ደግሞ በአማኞቹና በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ያድራል። ለዘላለሙ የእግዚአብሔር ክብር በቅድስት ከተማ ውስጥ የሚታይ ሲሆን፥ ከተማዪቱም የምትሻው ይህንኑ የክብር ብርሃን ብቻ ነው።

የከተማዪቱ ገለጻ የዮሐንስ አንባቢዎች የሚያውቋቸውን የከተሞች ግንባታ መንገድ - ማለትም መሠረቶች፥ ግድግዳዎችና በሮችን የተከተለ ነው። «መጻተኞችና እንግዶች» ከሚኖሩባቸው ድንኳኖች በተቃራኒ (ዕብ. 11:8-10)፥ የዚህች ከተማ መሠረቶች ዘለቄታነት አላቸው። ግድግዳዎችና በሮቹ ሁሉ፥ ስለ አስተማማኝ ጥበቃ የሚናገሩ ናቸው። በበሮች አካባቢ የሚገኙ መላእክት እንደ ጠባቂ ወታደሮች ስለሚሠሩ፥ የእግዚአብሔር ሕዝብ ማንኛውንም ጠላት መፍራት አያስፈልገውም።

በዚህች ከተማ፥ የአሮጌና አዲስ ኪዳን ቅዱሳን ይሰባሰባሉ። አሥራ ሁለቱ በሮች የአሥራ ሁለቱ የእስራኤል ነገዶች ስሞች የተጻፉባቸው ሲሆኑ፥ አሥራ ሁለቱ መሠረቶች የአሥራ ሁለቱ ሐዋርያት ስሞች የሚገኙባቸው ናቸው (ኤፌ. 2:20 ተመልከት)። በመሠረቱ፥ የሌዊን ነገድ ጨምሮ አሥራ ሦስት ነገዶች ሲኖሩ፥ እንደዚሁም ጳውሎስን ጨምሮ አሥራ ሦስት ሐዋርያት ነበሩ። ዮሐንስ በራእይ 7 ነገዶችን ሲዘረዝር፥ የዳንና የኤፍሬም ነገዶች አልተጠቀሱም ነበር፤ ይህም ምናልባት ነገሮችን በጣም በቀጥታ እንዳንወስድ የሚያመለክት ይሆናል።

ዮሐንስ የሚያምኑ የእግዚአብሔር ሕዝቦች ሁሉ በከተማዪቱ ውስጥ እንደሚሰበሰቡ ያረጋግጥልናል (ዕብ. 11:39-40)።

አስቀድሞ ዮሐንስ ምድራዊቱን ኢየሩሳሌም የለካ ሲሆን (ራእይ 11)፥ አሁን ግን ሰማያዊቱን ከተማ እንዲለካ ተጋብዟል። «አራት ማዕዘን» የሚለው «በሁሉም በኩል እኩል ጎኖች ያሏት» ማለት ስለሆነ፥ ከተማዪቱ በቅርጿ ምናልባት ኩብ ወይም ፒራሚድ ትሆናለች። ከዚህም በላይ፥ በሁሉም በኩል እኩል መሆኗ የእግዚአብሔርን ዘላለማዊ ከተማ ፍጹምነት ያመለክታል - ከሥርዓት ወይም ከሚዛን ያለፈ ነገር አልነበረም።

መለኪያዎቹ አስገራሚዎች ናቸው! አንድ ክንድ አሥራ ስምንት ኢንች አካባቢ ይሆናል ብንል፥ የከተማዪቱ ቅጥሮች ከፍታ 216 ጫማዎች ያህል የረዘመ ይሆናል። እንደዚሁም የመለኪያ ዘንጉ 600 ጫማ ያህል ይረዝማል ብንል፥ ከተማዪቱ 1500 ካሬ ማይሎች ያህል ስፋት ይኖራታል ማለት ነው! ይህም የዩናይትድ ስቴትስን ሦስት-አራተኛ እጅ ይሆናል። ይህን በሚያህል ሰፊ ስፍራም፥ ያለጥርጥር ለሁሉም የሚበቃ ቦታ ይኖራል!

የከተማዪቱ ግንባታ በእጅጉ ያስደንቃል። ቅጥሮችዋ ከኢያስጲድ የታነፁ ሲሆኑ፥ ከተማዪቱም ከወርቅ ትሠራለች። እነዚህም (ኢያስጲድና ወርቅ) እንደ ከበረ ድንጋይ ንጹሕ ናቸው። የእግዚአብሔር የክብር ብርሃን እንደ ታላቅ ቅድስተ-ቅዱሳን በከተማዪቱ ሁሉ ያበራል።

ብዙውን ጊዜ የሕንፃ መሠረቶች ከመሬት በታች የሚደረጉ ሲሆን፥ ይኼኛው ግን ለታይታ መጋለጡ ብቻ ሳይሆን፥ በከበሩ ማዕድናት በግሩም ሁኔታ ይጌጣል። እያንዳንዱ መሠረት የራሱ ጌጥ የሚኖረው ሲሆን፥ የእግዚአብሔር ብርሃን በሚያበራበት ጊዜ የቀለሞቹ ውህደት ከፍተኛ ውበት ይኖረዋል።

ግንም ሰው በእነዚህ ቀለሞች ምንነት ላይ የጠበቀ አቋም ሊኖረው አይችልም - ጉዳዩም እምብዛም የሚያሳስብ አይደለም። ኢያስጲድ እንደተመለከትነው፥ ንጹሕ ብርጭቆ መሳይ ንጥረ-ነገር ነው። ሰንፔር ሰማያዊ ድንጋይ ሲሆን፥ ኬልቄዶን ምናልባትም አረንጓዴያማ ሰማያዊ ይሆናል። መረግድ አረንጓዴ ሲሆን፥ ሰርዶንክስ ምንም እንኳ አንዳንድ

ምሑራን እንደ ቀይና ነጭ አድርገው ቢገልጹትም፥ ቡኒ መስመር ያለበት ነጭ ድንጋይ ነው።

ሰርድዮን (አንዳንዴ እንደ «ደም የቀላ» ተብሎ የሚገለጽ) ቀይ ድንጋይ ሲሆን፥ ክርስቲሌቤ የዘመኑን «ቶፓዝ» (ወራውሬ) የሚመስል ቢጫ ድንጋይ ነው። ቢረሌ አረንጓዴ ሲሆን፥ ወራውሬ ቢጫ-አረንጓዴ ነው። ስለ ክርስጵራስስ እርግጠኞች አይደለንም፤ አንዳንዶች ወርቅ-ቅብ ቀለም እንዳለው ሲናገሩ፥ ሌሎች ግን አረንጓዴ ነው ይላሉ። ያክንት አንዳንዶች ቢጫ እንደሆነ ቢናገሩም፥ ሰማያዊ ሳይሆን አይቀርም፤ አሜቴስጢኖስ ደማቅ ሐምራዊ፥ ወይም ሰማያዊ-ቀይ ነው።

አምላካችን የውበት አምላክ ነውና ለሕዝቡ በሚያዘጋጃት ከተማ ላይ ውበቱን ያፈሰዋል። ጴጥሮስ ስለ «እግዚአብሔር ጸጋ ደጋግ መጋቢዎች» በሚጽፍበት ጊዜ ምናልባት በአእምሮው ውስጥ የቅድስቷ ከተማ ምስል ሳይኖር አይቀርም (1ኛ ጴጥ. 4፡10) - «ደጋግ» ተብሎ የተተረጐመው ቃል በዚያው በግሪክ «በርካታ ቀለም ያለው፥ የሚያንጸባርቅ» ምላኣት ነውና።

በጥንት ዘመን፥ ዕንቁ «ንጉሣዊ ጌጥ» ተደርጐ ይቆጠር ነበር፤ ይህም ከውስጡ ደቃቅ ድንጋዮች ከሚገኙበት ዛጐል የሚወጣ ነው። ዳሩ ግን ዜጐችዋን የሚረብሽ ወይም የሚያረክስ ምንም ዓይነት አደጋ ስለማይኖር፥ የሰማያዊቷ ከተማ የዕንቁ ደጆች ከቶውንም አይዘጉም (ራእይ 21፡25)።

ዮሐንስ አንዳንድ ነገሮች በከተማዪቱ ውስጥ እንደሌሉና አለመኖራቸውም ክብሯን ከማጉላት በቀር ያስከተለው ጉዳት እንደሌለ ገልጿል። ጠቅላላዋ ከተማ በእግዚአብሔር ህልውና ስለምትሞላ ቤተ መቅደስ አይኖርባትም። እንዲሁም፥ በመንግሥተ ሰማይ «ዓለማዊ» እና «የተቀደሰ» ብሎ ልዩነት አይኖርም። ጌታ የከተማዪቱ ብርሃን ስለሚሆንና ሌሊትም ስለማይኖር ፀሐይና ጨረቃ አይኖሩም (ኢሳ. 60፡19 ተመልከት)።

በራእይ 21፡24 እና 26 የሕዝቦች መጠቀስ እንደሚያስረዳው፥ በአዲስቱ ምድር ውስጥ ሰዎች ይኖራሉ። በዘላለሙ መንግሥት ውስጥ የሚኖሩት የከበረ አካል የለበሱ ፍጥረታት ብቻ ስለሆኑ፥ ምድሪቷ እንደዛሬዎቹ ከተሞች በሕዝብ ብዛት ሳቢያ ትበከላለች ብለን መስጋት የለብንም። ይልቁንም፥ ከእነዚህ ከተጠቀሱት ቁጥሮች ምንባብ የምንረዳው፥ ነገሥታትና ሕዝቦች የነገሥታት ንጉሥ ወደሚገኝባት ከተማ

ክብራቸውንና ሀብታቸውን የሚያመጡበትን ጥንታዊ ልማድ ማንጸባረቁን ነው። በሰማያዊቷ ከተማ: ሁሉም «የነገሥታቱን ንጉሥ» ያከብረዋል [መዝ. (68):29፡ (72):10-11፡ ኢሳ. 60]።

በራእይ 22:1-5፡ ወደ ከተማዪቱ ውስጥ በመግባት እንደ ዔድን ገነት ውብ የአትክልት ስፍራ መሆንዋን እንመለከታለን። በዔድን ገነት አራት ወንዞች የነበሩ ሲሆን (ዘፍጥ. 2:10-14)፡ በሰማያዊቱ ከተማ ግን አንድ ወንዝ ብቻ ይኖራል። ሕዝቅኤል የሚያነጻ ውኃ ከቤተ መቅደሱ ሲፈስ የተመለከተ ሲሆን፡ ይህም አለጥርጥር የሺህ ዓመቱ ትዕይንት ነው (ሕዝ. 47)፤ ዳሩ ግን ይህ ወንዝ የንጽሕና ሁሉ ምንጭ ከሆነው ከእግዚአብሔር ዙፋን በቀጥታ የሚፈስ ነው። ሰው መልካሙንና ክፉን ከምታሳውቀው ዛፍ ፍሬ እንዳይበላ የተከለከለ ከመሆኑም በላይ፡ ከሕይወት ዛፍም እንዳይበላ ታዝዞ ነበር (ዘፍጥ. 2:15-17፤ 3:22-24)። በዘላለማዊው ቤት ግን፡ ሰው ወደ ሕይወት ዛፍ የመግባት ነፃነት ይኖረዋል። ወንዙና ዛፉ በከበረችው ከተማ ውስጥ የሚኖረውን የተትረፈረፈ ሕይወት ያመለክታሉ።

«ከእንግዲህም ወዲህ መርገም ከቶ አይሆንም» የሚለው፡ እርግማን ወደ ተጀመረበት ወደ ዘፍጥረት 3:14-19 ይወስደናል። የሚያስገርመው፡ ብሉይ ኪዳን እንኳ የሚጠቃለለው «መጥቼም ምድርን በእርግማን እንዳልመታ ...» በሚል ዓረፍተ ነገር ነው (ሚልክ. 3:6)። አዲስ ኪዳን ግን «ከእንግዲህ ወዲህ መርገም ከቶ አይሆንም» እያለ ያውጃል። ሰይጣን ወደ ገሃነም ይወርዳል - ፍጥረት ሁሉ አዲስ ይሆናል - የኃጢአትም እርግማን ለዘላለም ይወገዳል።

በሰማይ ለዘላለም ምን እንሠራለን? ጌታን እያመሰገንንና እያገለገልን እንኖራለን። በሰማይ አገልግሎታችን ፍጹም ስለሚሆን፡ «ባሪያዎቹም ያመልኩታል [ያገለግሉታል]» የሚለው ታላቅ ማበረታቻ ይሆንልናል (22:3)። በዚህ ምድር ላይ ጌታን ለማገልገል ስንሻ ባለማቋረጥ በኃጢአትና በድካም እንጠቃለን፤ ዳሩ ግን ወደ ክብር ስፍራ ስንገባ ማናቸውም መሰናክሎች ይወገዱና በፍጹም ድባብ ፍጹም አገልግሎት እያበረከትን እንኖራለን።

ይሼስ አገልግሎት ምን ይሆን? አገልግሎቱ ምን እንደሚሆን አልተነገረንም፤ አሁንም ማወቅ አያሻንም። «ዛሬ» እግዚአብሔር እንድናደርግ የሚፈልግብንን ነገር ማወቃችን ብቻውን በቂ ነው። በሕይወታችን ታማኝ መሆናችን በሰማይ ለሚኖረን የላቀ አገልግሎት

ያዘጋጀናል። እንዲያውም፥ አንዳንድ የመጽሐፍ ቅዱስ ተማሪዎች ወደተቀረው አጽናፈ-ዓለም እንደምንሄድና ምናልባትም ለተለዩ ተልዕኮዎች ወደ ሌሎች ስፍራዎች ልንላክ እንደምንችል ያስባሉ። ዳሩ ግን እግዚአብሔር ይህን መሰሉን ዝርዝር ጉዳዮች ማሳወቁን አስፈላጊ ሆኖ አላገኘውምና ለእኛም አጓጉል ግምቶችን ማካሄዱ ጠቀሜታ አይኖረውም።

በተረፈ ግን በሰማይ አገልጋዮች ብቻ ሳንሆን፥ ነገሥታትም እንሆናለን። ከዘላለም እስከ ዘላለም እንነግሣለን! ይህም የክርስቶስን ሥልጣን በክብር እንደምንካፈል ያሳየናል። አማኞች እንደመሆናችን፥ ዛሬ ከክርስቶስ ጋር በሰማያዊ ስፍራ ተቀምጠናል (ኤፌ. 2፡1-10)። በዘላለሙ መንግሥት ግን፥ በአዲስ ሰማያትና ምድር ላይ እንደ ነገሥታት እንገዛለን። ይህ እንዴት ያለ ክብር፥ እንዴትስ ያለ ጸጋ ነው!

ስለ ወደፊቱ የሰማይ ኑሮአችን በርካታ አስገራሚ ጥያቄዎች ሊነሡ ቢችሉም፥ ዳሩ ግን ብዙዎቹ ወደከበረው ቤታችን እስክንደርስ ድረስ ሳይመለሱ መቆየት አለባቸው። እንዲያውም፥ ዮሐንስ ወደ መንግሥተ ሰማይ መሄዳችንን እንደምክንያት አቅርቦ ዛሬ ያሉብንን ኃላፊነቶች በትክክል እንድንወጣ በማሳሰብ መጽሐፉን አጠቃሏል።

የከተማዪቱ መጠይቅ (ራእይ 22፡6-21)

መንግሥተ ሰማይ ወደ ፊት ልንደርስበት የምንጓጓለት ግብ ብቻ ሳይሆን አነሳሽ ምክንያትም ነው። አንድ ቀን በሰማያዊት ከተማ የምንኖር መሆናችንን ማወቁ፥ ዛሬውኑ በዚህ ባለንበት ስፍራና ሕይወት ውስጥ ለውጥ ለማምጣት ሊያነሳሣን ይገባል። የሰማዪቱ ከተማ ራእይ፥ ለእምነት አባቶቻችን ከእግዚአብሔር ጋር ለመመላለስና እርሱንም ለማገልገል፥ አነሣሽ ምክንያት ሆኗቸዋል (ዕብ. 11፡10፥ 13-16)። ኢየሱስ ክርስቶስም መስቀሉን በተጋፈጠበት ወቅት፥ በሰማይ ወዳለው አባቱ እየተመለሰ የመሆኑን እውነታ አውቆ ተበረታቷል (ዕብ. 12፡2)። የሰማይ ተስፋ ዋስትና መንፈሳዊ ኃላፊነታችንን እንድንወጣ ሊያበረታታን እንጂ፥ በራስ ወደ መርካት ወይም ወደ ግዴለሽነት ሊመራን አይገባም። በመጀመሪያ . . .

የእግዚአብሔርን ቃል መጠበቅ አለብን (22፡6-11፤ 18-19) - ዮሐንስ የጻፈው የእግዚአብሔርን ቃል ስለሆነ፥ ቃሉቹ ታማኝና እውነተኛ

ናቸው (ራእይ 19:11 ተመልከት)። ይኸው በነቢያት በኩል የተናገረው አምላክ፥ በሐዋርያው ዮሐንስ በኩልም ተናግሯል። ለእግዚአብሔር መገለጽ «የመደምደሚያ ድንጋይ» የሆነው የዮሐንስ መጽሐፍ ከሌሎቹ የመጽሐፍ ቅዱስ መጻሕፍት ሊገለል አይችልም። ዮሐንስ እውነትን እንደጻፈ ካልተቀበልን፥ የነቢያትንም እውነትነት ክደናል ማለት ነው።

«የዚህን መጽሐፍ ትንቢት ቃል» መጠበቅ ማለት ምን ማለት ነው? (22:7)። በመሠረቱ፥ ይህ ማለት በጥንቃቄ መያዝ፥ መንከባከብና ምንም ሳይዛነፍ እንዳለ ማቆየት ማለት ነው። በመሆኑም፥ በእግዚአብሔር ቃል ላይ መጨመርም ሆነ መቀነስ የለብንም (ዘዳ. 4:2፤ ምሳሌ. 30:5-6 ተመልከት)። ይህ ኃላፊነት በተለይ በክርስቶስ መመለስ ብርሃን ስንመለከተው ታላቅ ነው። በራእይ 22:6 «በቶሎ» የሚለው ቃል «በፍጥነት የሚፈጸም» ማለት ነው። ቤተ ክርስቲያን ከሐዋርያት ዘመን ጀምሮ የክርስቶስን መመለስ ብትጠባበቅም፥ ገና አልተመለሰም። ይሁንና የዮሐንስ ትንቢቶች መፈጸም ሲጀምሩ፥ በፍጥነት ይከናወናሉ። አይዘገዩምም።

ከቁጥር 18-19 የሚገኙ ማስጠንቀቂያዎች፥ መጽሐፍ ቅዱስን የሚለውጡ ሰዎች የታላቁን መከራ መቅሠፍቶች ለመቀበል ወደ ምድር ተመልሰው ስለመምጣታቸው ወይም ደኅንነታቸውን ስለማጣታቸው የሚጠቁመን ነገር የለም። ማንም ሰው መጽሐፍ ቅዱስን ሙሉ ለሙሉ ሊረዳም ሆነ በውስጡ የተካተተውን እውነት ሁሉ ሊያብራራ ስለማይችል፥ ቃሉን የምናስተምር ሰዎች አንዳንዴ በእውቀት እያደግን በሄድን መጠን አተረጓጎማችንን እንለዋወጥ ይሆናል። እግዚአብሔር ልብን ስለሚያይ፥ አለማወቅን ከግዴለሽነት፥ አለመብሰልንም ከዓመፃ ለይቶ ሊመለከተው ይችላል።

መጻሕፍትን ለሕዝብ ለማሰራጨት የሚገለብጡ ሰዎች አሳቡን ለመለወጥ ሊፈተኑ ስለሚችሉ፥ በጥንት ዘመን ጸሐፍት በመጽሐፎቻቸው መደምደሚያ ላይ የዚህ ዓይነት ማስጠንቀቂያ ያስቀምጡ ነበር። ይሁንና፥ ዮሐንስ ማስጠንቀቂያውን ያሰፈረው ለሚገለብጠው ሰው ሳይሆን፥ ይህ መጽሐፍ በጉባዔ ውስጥ ከፍ ባለ ድምፅ ሲነበብ ለሚሰማው አማኝ ነበር። በንጽጽር ስንመለከተው ደግሞ፥ ይህ ዛሬ መጽሐፉን ለሚያነብና ለሚያጠና ሰው ሁሉ የሚዛመድ ይሆናል። የተሰጡትን ቅጣቶች ለማብራራት አንችል ይሆናል፥ ሆኖም የእግዚአብሔርን ቃል መለወጥ

አደገኛ መሆኑን ያለአንዳች ጥርጥር እናውቃለን። ቃሉን የሚጠብቅና ለቃሉም የሚታዘዝ ሰው ይባረካል። ቃሉን የሚለውጠውን ግን አንድ ቅጣት ይጠብቀዋል።

ዮሐንስ ለሁለተኛ ጊዜ፥ በሰማውና ባየው ነገር በፍርሃት ርዶ፥ ለሚናገረው መልአክ ሊሰግድ ወደቀ (19፡10 ተመልከት)። መልአኩም ሦስት የምክር ቃላት ሰጠው - መላእክትን አታምልክ፤ እግዚአብሔርን አምልክ፤ እንዲሁም፥ የራእዩን መጽሐፍ አታትመው። ጊዜው ገና ስላልደረሰ፥ ነቢዩ ዳንኤል መጽሐፉን እንዲያትም ተነግሮት ነበር (ዳን. 12፡4)። የዮሐንስ መጽሐፍ ግን ስለፍጻሜ፥ ገላጭ መጽሐፍ ስለነበር (ራእይ 1፡1)፥ መታተም አያስፈልገውም።

መንፈስ ቅዱስ የእግዚአብሔርን ቃል ሕያው የሆነ አንድነት አሁንም በድጋሚ ያስታውሰናል። በጥናታችን፥ ዮሐንስ በመንፈስ ተመርቶ እንዴት ወደ ኋላ ወደ ብሉይ ኪዳን እንደተመለሰና፥ የዳንኤልን ትንቢት ጨምሮ፥ በዚያ በሚገኙት ተምሳሌቶች እንደተጠቀመ ተመልክተናል። መጽሐፍ ቅዱስ ከሁሉም በላቀ ሁኔታ ራሱን ይተረጉመዋል።

ምናልባት ራእይ 22፡11 እግዚአብሔር ሰዎችን ንስሐ ገብተው መንገዳቸውን እንዳይቀይሩ መፈለጉን ለማመልከት ሲባል የሰፈረ ይሆን? አይደለም! - ይህን ማለት ከራእይ መልእክትና ከራሱ ከወንጌል ጋር ይቃረናል። የመልአኩ ቃላት፥ «እነሆም፥ በቶሎ እመጣለሁ» (ቁ. 7፥12)፥ እንዲሁም «ዘመኑ ቀርቦአልና» (ቁ. 10) በሚሉ ተደጋጋሚ ዓረፍተ ነገሮች አማካኝነት ሊተረጎም ይገባል። የኢየሱስ ክርስቶስ ምጽአት በጣም ፈጣን ስለሚሆን፥ ሰዎች ባሕርያቸውን ለመቀየር የሚበቃ ጊዜ አያገኙም።

በመሆኑም፥ ቁጥር 11 በጥብቅ የሚያሳስበን፥ ውሳኔ ባሕርይን የሚቆጣጠረውን ያህል፥ ባሕርይም ፍጻሜን የሚቆጣጠረው መሆኑን እንድንረዳ ነው። በመከራ ውስጥ የሚንገላቱ አማኞች፥ «ፈሪሃ-እግዚአብሔራዊ ኑሮ ፋይዳ ይኖረው ይሆን?» ብለው ሊጠይቁ ይችላሉ። ዮሐንስም፥ «አዎን!፥ ኢየሱስ እየተመለሰ ስለሆነ፥ ዋጋችሁን ይከፍላል» ብሎ ይመልሳል። ቀጥሎም የዮሐንስን ሁለተኛውን ምክር እንመለከታለን።

እኛ ጌታን የማገልገል ኃላፊነት አለብን (22፡12-15) - «ዋጋዬ ከእኔ ጋር አለ» የሚለው እግዚአብሔር መከራችንንና አገልግሎታችንን

እንደሚያውቅና ለእርሱ እስከተደረገ ድረስ ማንኛውም ነገር ከንቱ ሆኖ እንደማይቀር ያስገነዝበናል። በክርስቶስ የፍርድ ወንበር፥ ለአማኞች እንደየሥራቸው ፍርድ ይሰጥና በታማኝነት ላገለገሉ ቅዱሳን ሽልማቶች ይሰጣሉ።

በቤተ ክርስቲያን ታሪክ ሁሉ፥ (ድዋይት ኤል ሙዲ እንደሚሉት) «እጅግ ሰማያዊ አስተሳሰብ ስላመዘነባቸው፥ በምድራዊው ሕይወታቸው እጅና እግራቸውን አጣጥፈው የተቀመጡ» ሰዎች አሉ። እንደነዚህ ዓይነቶቹ ሰዎች ሥራቸውን አቁመውና ንብረታቸውን ሽጠው በመቀመጥ የኢየሱስን መመለስ ብቻ ይጠባበቃሉ። በመሠረቱ፥ ለምጽአቱ ቀን ገድቦ መጠበቁ መጽሐፍ ቅዱሳዊ አሳብ አይደለምና ይህን መሰሎቹ ሰዎች በሙከራቸው አፍረውበታል። እንዲሁም፥ ኢየሱስ በቶሎ ይመለሳል ብለን ከማመናችን የተነሣ ግዴለሽና ሰነፍ መሆንን፥ መጽሐፍ ቅዱስ የሚደግፈው አሳብ አይደለም። አንዳንድ የተሰሎንቄ አማኞች ይህንኑ ጉዳይ በተመለከተ በጳውሎስ ላይ ችግር ፈጥረው ነበር (2ኛ ተሰ. 3)።

ዮሐንስ «ልብሳቸውን የሚያጥቡ ብፁዓን ናቸው» ማለቱ አስገራሚ አይሆንም (ራእይ 22:14)። ኢየሱስ በቶሎ እንደሚመጣ ከልባችን ካመንን፥ ነቅተን በታማኝነት እንመላለሳለን (ሉቃ. 12 ከቁጥር 35 ጀምሮ)።

ራእይ 22:13 ጌታን ለማገልገል ለሚፈልግ ሰው ሁሉ ታላቅ ማበረታቻ ነው። እግዚአብሔር አልፋና ዖሜጋ፥ የመጀመሪያውና የመጨረሻው፥ ፊተኛውና ኋለኛው ስለሆነ፥ የሚጀምረውን ማንኛውንም ነገር ይፈጽመዋል (ፊልጵ. 1:6፤ 2:12-13 ተመልከት)። ሦስተኛው ኃላፊነታችን ...

ሕይወታችንን በንጽሕና መጠበቅ አለብን (22:14-16) - በዚህ ስፍራ ዮሐንስ የሚያነጻጽረው የእግዚአብሔርን ትእዛዛት በመጠበቅ ወደከተማዪቱ የሚገቡትንና ቃሉን በመተው ከከተማዪቱ የሚገለሉትን ሰዎች ነው (21:8፥ 27 ተመልከት)። «ትእዛዛቱን የሚጠብቁት» የተለዩ ወይም የተመረጡ የቅዱሳን ቡድኖች ናቸው ማለቱ የሚያስኬድ አይመስልም። ሐረጉ «አሸናፊዎች» ከሚለው ጋር ተመሳሳይ ሲሆን፥ የእግዚአብሔርን ሕዝብ በሙሉ ያመለክታል። ለእግዚአብሔር ቃል መታዘዝ የእውነተኛ ደኅንነት ምልክት ነው።

በቁጥር 16 ላይ የሚገኙ የጌታችን ማዕረጉች አስገራሚዎች ናቸው። «ሥር» በዓይን ሊታይ በማይቻልበት ሁኔታ በምድር ውስጥ ተቀብሮ የሚገኝ ሲሆን፥ «ኮከብ» ግን ማንም ሰው ሊያየው በሚችልበት ሰማይ ላይ ይኖራል። በ«ዳዊት ሥርና ዘር» ውስጥ የኢየሱስን አይሁዳዊ ብሔራዊ ስም እናገኛለን - በ«ሚያበራ የንጋት ኮከብ» ውስጥ ግን አጽናፋዊ ስሙን እናገኛለን። አንደኛው ስለውርደቱ ሲናገር፥ ሌላኛው ደግሞ ክብሩንና ግርማውን ያሳያል።

«የዳዊት ሥር ...» እንደመሆኑ፥ ኢየሱስ ክርስቶስ ዳዊትን ወደ መኖር አምጥቶታል። «የዳዊት ... ዘር» በመሆኑ፥ ኢየሱስ ከዳዊት ዘር አይሁዳዊ ሆኖ በመወለድ፥ ወደዚህ ዓለም መጥቷል። በዚህ ስፍራ የኢየሱስ አምላክነትና ሰብአዊነት ሁለቱም በግልጽ ይታያል። ለተመሳሳይ አሳብ ማቴዎስ 22፡41-46 ተመልከት።

«የንጋት ኮከብ» በፍጥነት የሚከተለውን ንጋት ያውጃል። ኢየሱስ ክርስቶስ ለቤተ ክርስቲያኑ እንደ «ንጋት ኮከብ» ይመጣል። ዳሩ ግን ለመፍረድ ሲመለስ፥ በሚያቃጥል ቁጣ እንደ «ጽድቅ ፀሐይ» ይሆናል (ሚልክ. 4፡1-3)። የእግዚአብሔር ሰዎች የጌታቸውን መመለስ ስለሚጠባበቁ፥ ሕይወታቸው ንጹሕና ለእርሱ የተሰጠ ሆኖ ይኖራል (1ኛ ዮሐ. 2፡28-3፡3)። ስለሆነም ...

የኢየሱስ ክርስቶስን መመለስ ልንጠባበቅ ይገባል (22፡17፥ 20-21)። ዮሐንስ በዚህ የመዝጊያ ምዕራፍ ሦስት ጊዜ፥ «እነሆ፥ በቶሎ እመጣለሁ» ሲል ጽፏል (ቁ. 7፥ 12፥ 20)። ይሁንና ጌታ ምጽአቱን ለ2000 ዓመታት ያህል አራዝሟል። አዎን፥ ዘግይቶአል፤ ጴጥሮስም ምክንያቱን ይነግረናል - እግዚአብሔር ለዚህ ኃጢአተኛ ዓለም ንስሐ ገብቶ የሚድንበትን ዕድል ለመስጠት ይፈልጋል (2ኛ ጴጥ. 3 ከቁጥር 1 ጀምሮ)። ይህ በዚህ እንዳለ፥ የእግዚአብሔር መንፈስ በቤተ ክርስቲያን (በሙሽራዱቱ) አማካኝነት ኢየሱስ እንዲመጣ ይጣራል - ሙሽራዱቱ ከሙሽራዋ ጋር ልትገናኝና ወደ ቤቷ ልትገባ ትናፍቃለችና። «አሜን፥ ጌታ ኢየሱስ ሆይ፥ ና» (ራእይ 22፡20) ትላለች።

በተጨማሪም አማኞች ከደኅንነት ርቀው የጠፉትን ሰዎች፥ በክርስቶስ አምነው የሕይወትን ውኃ እንዲጠጡ መጋበዝ አለባቸው። እንደ እውነቱ፥ ቤተ ክርስቲያን የክርስቶስን መመለስ እየተጠባበቀች የምትኖር ከሆነ፥ ይህ ዝንባሌዋ፥ አገልግሎቷን በማጠናከር ወንጌሉን ለማሰራጨትና ንጽሕናዋን ለመጠበቅ የሚገፋፋ ኃይል ይሆንላታል።

እኛም ስለ እግዚአብሔር ጸጋ ለሌሎች ልንናገር እንሻለን። እውነተኛ የመጽሐፍ ቅዱስ ትንቢት መረዳት፥ የእግዚአብሔርን ቃል እንድንታዘዝና ከደኅንነት ርቆ ለጠፋው ዓለም የእግዚአብሔርን ግብግ እንድናጋራ ሊያነሣሣን ይገባል።

የራእይ መጽሐፍ ጥናታችን በእውነትም በመንፈስ ቅዱስ ምሪት የታገዘ ከሆነ፥ ከዮሐንስ ጋር በመሆን የመጽሐፍ ቅዱስን የመጨረሻ ጸሎት «አሜን፥ ጌታ ኢየሱስ ሆይ፥ ና!» በማለት እናሰማለን።

አንተስ ይህንን አብረኸው ለማለት ዝግጁ ነህ???